U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobce: A. G.**, zastoupený Mgr. Petrem Krátkým, advokátem se sídlem Křemenská 905, Pardubice, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2009, č. j. OAM-136/VL-18-08-2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 10. 2009, č. j. 63 Az 19/2009 – 55,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatele Mgr. Petru Krátkému, advokátovi se sídlem Křemenská 905, Pardubice, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 10 210 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 23. 10. 2009, č. j. 63 Az 19/2009 - 55, kterým byla podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2009, č. j. OAM-136/VL-18-08-2009. Tímto rozhodnutím bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), když žádost stěžovatele o udělení mezinárodní

ochrany byla kvalifikována jako nepřípustná podle ustanovení § 10a písm. e) téhož zákona.

Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s ustanovením § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz.), v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele". Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*". Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přípustná v následujících typových případech:

1. Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.
2. Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
3. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
4. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:
a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Kasační stížnost není dle názoru Nejvyššího správního soudu přijatelná.

V podané kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že uplatňuje kasační námitky podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s. Tvrdí, že žalovaný i soud nevyhodnotili správně novinový článek ze dne 28. 3. 2008, z novin Buinakskie izvěstia jako novou skutečnost nebo zjištění, které by zabránilo aplikaci ustanovení

§ 10a písm. e) zákona o azylu, na jehož základě byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany vyhodnocena jako nepřípustná. Novou skutečností, která vyplývá z předloženého novinového článku, je neustálá naprostá konkrétnost hrozby pro život a zdraví stěžovatele v případě jeho dostižení wahabbity, obsah článku tedy neobsahuje pouze informaci o napadení (únosu) stěžovatele v roce 2003. Stěžovatel odkazuje i na jiná soudní řízení v jeho trestních věcech, v nichž bylo konstatováno, že předmětný novinový článek ze dne 28. 3. 2008 zakládá minimálně pochybnosti o tom, zda A. G. nebude ve své rodné zemi vystaven nelidskému zacházení, což je konstatováno i s ohledem na širší souvislosti – prokázanou neklidnou situaci v Dagestánu. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

K námitce stěžovatele podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud pouze krátce poznamenává, že tato může směřovat výhradně do rozhodnutí soudu o zastavení řízení nebo odmítnutí návrhu, podle ustanovení § 46 nebo § 47 s. ř. s., nikoliv do zastavení řízení správním orgánem.

Stěžovatel namítá, že správní orgán i krajský soud nesprávně posoudily předložený novinový článek, když uvedly, že skutečnosti popsané v tomto článku byly již správním orgánem posouzeny, a proto se nemůže jednat o novou skutečnost nebo zjištění ve smyslu ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že v předloženém novinovém článku byl ve zkratce popsán žadatelův azylový příběh a dále uvedeno, že v březnu 2008 došlo k novému útoku na mladšího bratra stěžovatele, kdy útočníci požadovali, aby jim sdělil, kde se nachází stěžovatel. Stěžovatel se tak snaží prokázat, že je v případě návratu do země i v současnosti ohrožen na životě, což považuje za novou skutečnost. Správní orgán a soud však tento článek posoudily jako důkaz potvrzující stěžovatelův azylový příběh, nicméně nepřinášející ve vztahu k němu a k tomu, jak byl v předcházejících řízeních o udělení mezinárodní ochrany již posouzen, žádné nové zjištění.

Nejvyšší správní soud ze spisu ověřil, že již v rozhodnutí o první stěžovatelově žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 27. 2. 2006, č. j. OAM-100/VL-10-ZA07-2006, bylo rozhodnuto, že se žadateli azyl neuděluje a současně bylo druhým výrokem rozhodnutí konstatováno, že se na žadatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu v tehdejším znění. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán uvedl, že *„žadatelovu obavu z možného ohrožení života přívrženci wahhabismu považuje správní orgán vzhledem k uvedenému za neopodstatněnou, a to především z důvodu, že má možnost se o pomoc na státní orgány obrátit, nebo má možnost i nadále využívat alternativy vnitřního přesídlení v případě, když na účinnou pomoc státních orgánů nevěří.“* Z uvedeného je zřejmé, že informace obsažené v přeloženém novinovém článku se sice týkají konkrétně stěžovatele a potvrzují jeho tvrzení, nejsou to však žádné nové skutečnosti či zjištění ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu. Správní orgán již v tomto rozhodnutí

posoudil stěžovatelův příběh jako pravdivý, nicméně nikoli azylově relevantní, neboť stěžovatel má možnost obrátit se na státní orgány či využít možnosti vnitřního přesídlení. Udělení mezinárodní ochrany je vyhrazeno zcela výjimečným případům a nelze ji pojímat jako ochranu před jakýmkoliv negativním jevem, jenž se ve vztahu ke stěžovateli v zemi jeho původu odehrává (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005 - 46). V průběhu řízení bylo výpověďmi stěžovatele prokázáno, že se možnost vnitřního přesídlení v rámci Ruské federace jeví jako dostatečně účinným prostředkem pro ochranu stěžovatele před hrozícím nebezpečím představovaným snahou wahabistů pomstít se mu za informování státních orgánů v roce 2003. Stěžovatel opakovaně uvedl, že po útoku na něj žil 3 roky v obci Krugolevskoje u příbuzných, kde neměl žádné problémy. Z předloženého spisu lze rovněž ověřit, že wahabismus je ze strany státních orgánů potírán a během řízení nebylo prokázáno, že by stěžovateli nemohla být ze strany státních orgánů poskytnuta potřebná pomoc, neboť on sám nevyužil žádných prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje.

Správní orgán a následně i krajský soud proto správně vyhodnotily, že ve vztahu ke skutečnostem relevantním pro udělení mezinárodní ochrany nepřináší předložený článek žádné nové skutečnosti či zjištění.

K námitce, že v jiných rozhodnutích (trestní věci, kopie rozhodnutí příslušných soudů jsou založeny ve spise) soudy informace v novinovém článku zohlednily, kasační soud uvádí, že i správní orgán již ve výše zmiňovaném rozhodnutí o první žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 27. 2. 2006 nepopřel, že by stěžovatel v zemi původu neměl problémy s wahabity a že by mu nebezpečí, pokud by se vrátil do domu svých rodičů, nehrozilo. Zároveň je však nutno zdůraznit, že trestní soudy jsou příslušné k projednání jiného okruhu právních otázek a posouzení toho, zda stěžovateli bude či nebude udělena jedna z forem mezinárodní ochrany, není v jejich kompetenci, jak je ostatně uvedeno i v odůvodnění rozsudku Okresního soudu ve Frýdku – Místku ze dne 26. 6. 2009, č. j. 2 T 59/2009 - 134, založeném ve spise. Předmětem posouzení nebylo, zda má stěžovatel v zemi původu možnost přesídlit do jiné části země či se obrátit na státní orgány. K možnosti vnitřního přesídlení Nejvyšší správní soud navíc konstatuje, že stěžovatel je muž, svobodný, bez vyživovacích povinností a ze žádných dostupných tvrzení nevyplývá, že by pro něj možnost vnitřního přesídlení nepřicházela v úvahu, k tomu podrobněji odkazuje kasační soud na rozsudek ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, publikovaný ve sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1551/2008.

Nejvyšší správní soud tak vyhodnotil, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení ze strany krajského soudu, který se svým postupem neodchyluje od výše uvedené konstantní judikatury. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně

nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ve svém návrhu na vyúčtování odměny za zastupování si ustanovený advokát nárokuje odměnu ve výši 18 810 Kč, včetně daně z přidané hodnoty. V předmětné věci Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci – Mgr. Petru Krátkému – přiznal náhradu nákladů podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), d), a § 13 odst. 3 a § 14 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, spočívající v odměně za dva úkony právní služby (převzetí + příprava zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé) v částce 4200 Kč, v náhradě hotových výdajů v částce 600 Kč, zvýšené o příslušnou daň z přidané hodnoty (960 Kč), ztrátě času na cestě – Pardubice – Ostrava a zpět, 16 půlhodin po 100 Kč, tj. celkem 1600 Kč, cestovné Pardubice - Ostrava a zpět v částce 2850 Kč. Celková částka odměny pak činí 10 210 Kč.

Kasační soud na rozdíl od ustanoveného zástupce nepovažuje za samostatný úkon právní služby první poradu s klientem a první studium spisu. Dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu je první porada s klientem součástí převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem. Za úkon převzetí a přípravy věci totiž nelze považovat pouhé převzetí obálky s usnesením ustanovujícím advokáta zástupcem nemajetného účastníka. Ustanovený zástupce si dále nárokoval částku 4200 Kč za studium spisu u Krajského soudu v Ostravě dne 25. 2. 2010 od 9.30 do 11.48 hod., přes dvě hodiny, včetně paušální náhrady v částce 300 Kč, a s tímto úkonem související ztrátu času na cestě ve výši 1600 Kč a cestovné ve výši 2850 Kč. Dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu se považuje za jeden úkon právní služby prostudování spisu při skončení vyšetřování, a to každé započaté dvě hodiny. Správní soudy nemohou vycházet z doslovného znění advokátního tarifu, když ve správním soudnictví neběží ani řízení přípravné ani vyšetřování, a aplikují advokátní tarif přiměřeně. První studium spisu pak nepovažují správní soudy za samostatný úkon právní služby a podřazují jej pod úkon právní služby převzetí a přípravu zastoupení věci dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu. Jedná se totiž o nezbytný krok na počátku zastupování v řízení o kasační stížnosti, jehož účelem je seznámení ustanoveného advokáta s věcí, a nejde tedy o úkon srovnatelný s prostudováním trestního spisu, k němuž dochází v průběhu trestního řízení, a to po skončení jeho přípravné fáze (srovnej např. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 13. 12. 2006, č. j. 1 Azs 47/2006 - 84, či

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 Azs 33/2008 - 40). Kasační soud přiznal ustanovenému zástupci ztrátu času na cestě, jak ji ustanovený zástupce vyčíslil, tj. ve výši 1600 Kč a cestovné Pardubice - Ostrava a zpět ve výši 2850 Kč. Jelikož je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za jednotlivé úkony právní služby a náhrada hotových výdajů o příslušnou částku daně z přidané hodnoty.

Tato částka bude shora uvedenému zástupci zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu